

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 432/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 5Em/3/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. júla 2024 domáhala vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 2 listiny postupom mestského súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie uznesenia mestského súdu vydaného v napadnutom konaní 19. júna 2024 a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že na mestskom súde sa pod sp. zn. B1-2P/47/2020 viedlo konanie o nariadenie návratu maloletých detí pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (tzv. návratové konanie, pozn.), v ktorom bol uznesením zo 17. januára 2023 (ďalej len „návratové uznesenie“) nariadený návrat maloletých detí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do krajiny ich obvyklého pobytu Rakúskej republiky. Sťažovateľke mestský súd týmto uznesením nariadil, aby maloleté deti navrátila do Rakúskej republiky do 5 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia a v prípade, že ich

sťažovateľka na územie Rakúskej republiky nenavrátí, je otec maloletých detí oprávnený po uplynutí stanovenej lehoty maloleté deti prevziať na účely ich návratu do krajiny obvyklého pobytu, t. j. na územie Rakúskej republiky. Návratové uznesenie bolo uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/8/2023-3103 z 25. októbra 2023 potvrdené a nadobudlo právoplatnosť 21. novembra 2023 a vykonateľnosť 26. novembra 2023.

3. Keďže sťažovateľka nesplnila povinnosť vyplývajúcu jej z návratového uznesenia, teda nenavrátila maloleté deti na územie Rakúskej republiky, podal oprávnený otec na mestskom súde návrh na výkon rozhodnutia.

4. Mestský súd uznesením sp. zn. 5Em/3/2023 z 5. januára 2024 (ďalej len „uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia“) nariadil výkon návratového uznesenia.

5. Dňa 11. januára 2024 mestský súd uskutočnil výkon rozhodnutia v mieste bydliska sťažovateľky a maloletých detí. Pri uskutočnení výkonu rozhodnutia zákonný sudca vyzval sťažovateľku, aby dobrovoľne splnila svoju povinnosť odovzdať maloleté deti otcovi. Výkon rozhodnutia sa nepodarilo uskutočniť.

6. Uznesením mestského súdu sp. zn. 5Em/3/2023 z 26. januára 2024 bola sťažovateľke uložená pokuta v sume 1 000 eur z dôvodu, že výkon rozhodnutia sa nepodarilo uskutočniť pre submisívny postoj sťažovateľky a následne pre odmietavý postoj maloletých detí k otcovi. Výšku pokuty na hornej hranici mestský súd určil vzhľadom na dlhodobé nerešpektovanie súdnych rozhodnutí, pričom odkázal na bod 18 uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia a pri jej uložení vychádzal z § 382 ods. 1 a 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“).

7. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 213/2024 z 24. apríla 2024 odmietol predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorá smerovala proti uzneseniu mestského súdu z 26. januára 2024, keď odôvodnenie obsiahnuté v citovanom rozhodnutí považoval za udržateľné a dostatočné.

8. Otec ako oprávnený podaniami z 22. januára 2024, 12. februára 2024, 27. februára 2024 a 8. marca 2024 navrhol zopakovať výkon rozhodnutia, keďže sťažovateľka nerešpektovala vykonateľné súdne rozhodnutie a odmietala spolupracovať s otcom a kolíznym opatrovníkom. Mestský súd zopakoval pokus o výkon súdneho rozhodnutia v školskom zariadení, ktoré navštevujú maloleté deti, 11. apríla 2024, avšak neúspešne pre ich odmietavý postoj. Otec mestskému súdu oznámil 14. mája 2024, že sťažovateľka s ním, so zamestnancami školy, ktorú maloleté deti navštevujú, ani s kolíznym opatrovníkom nekomunikuje.

9. Uznesením mestského súdu z 19. júna 2024 bola v napadnutom konaní sťažovateľke podľa § 382 ods. 1 CMP opätovne uložená pokuta v sume 1 000 eur s povinnosťou zaplatiť ju do troch dní od právoplatnosti citovaného rozhodnutia. V podstatnom mestský súd zdôraznil, že úlohou rodiča, ktorý má maloleté deti v osobnej starostlivosti, je (okrem iného) aj to, aby vytváral priaznivé podmienky na styk (v danom prípade uskutočnenie výkonu rozhodnutia) druhého rodiča so spoločnými deťmi a viedol deti k správne a pozitívne vzťahu k druhému rodičovi, čo však v konkrétnych okolnostiach veci absentuje. Postoj sťažovateľky ako matky je absolútne pasívny, resp. voči otcovi je naopak negatívny, čím nevytvára žiadne podmienky na realizáciu výkonu rozhodnutia.

10. Ako účelové mestský súd vyhodnotil tvrdenia sťažovateľky, že nebráni styku maloletých detí s otcom, avšak samotné maloleté deti sa opakovane vyjadrujú, „že nechcú ísť k otcovi“. Uvedeným spôsobom sťažovateľka kladie svoje záujmy a konflikty s druhým rodičom pred záujmy detí, pričom sa týmto spôsobom vnášajú pochybnosti o jej rodičovskej spôsobilosti. Nemá snahu v uskutočnení výkonu a demonštruje svoj negatívny postoj k otcovi, nekomunikuje s ním, a tak priaznivé podmienky na výkon práve pre jej pasívny postoj ani nemôžu byť vytvorené. Z uvedených dôvodov mestský súd pristúpil k opakovanému uloženiu pokuty sťažovateľke, keďže tá aj naďalej neplní svoju povinnosť odovzdať maloleté deti otcovi ani nijakým spôsobom na maloleté deti nepôsobí, maloleté deti nepripravuje, s otcom nekomunikuje, čím v konečnom dôsledku vo výkone bráni.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka sa nestotožňuje s odôvodnením obsiahnutým v uznesení z 19. júna 2024 a akcentuje, že maloleté deti vo veku 12 rokov už dokážu o následkoch svojho konania uvažovať a sú schopné posúdiť povinnosť uloženú im súdom a charakterizovať svoj vzťah k otcovi.

12. Sťažovateľka poukazuje na správanie otca a rezultuje z neho, že jeho zámerom je maloleté deti týrať a ubližovať im. Otec podľa sťažovateľky jednoznačne zneužíva rodičovské práva a obe maloleté deti sú psychicky zrušené a nešťastné. Maloleté deti pritom dôvody odmietania otca pomenovali rôznym odborníkom.

13. Podľa sťažovateľky nie je v záujme maloletých detí, aby boli od nej vytrhnuté z ich známeho prostredia, v ktorom sú šťastné. Ich premiestnenie do Rakúskej republiky nemožno považovať za akceptovateľné. Za absurdné považuje to, že mestský súd sa pri rozhodovaní nezaoberal tým, aký dopad bude mať rozhodnutie na kvalitu života maloletých detí.

14. Uznesenie mestského súdu o opakovanom uložení pokuty je v rozpore so záujmami maloletých detí. Mestský súd pritom nebral ohľad na názor maloletých detí a, naopak, tento považoval za bezvýznamný. K uloženiu pokuty nemôže dôjsť automaticky bez skúmania dôvodov, pre ktoré sa stretnutie maloletých detí s oprávneným neuskutočnilo.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka ústavnej neudržateľnosti postupu súdu prvej inštancie vo veci uloženia opakovanej poriadkovej pokuty z dôvodu neprihliadania na najlepší záujem maloletých detí, ktoré robí rozhodnutie v danej veci nepreskúmateľným.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Vo vzťahu k medziam zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, resp. nadriadeným súdom. Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Povinnosť chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni patrí teda predovšetkým všeobecným súdom. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím všeobecného súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie:

18. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania.

19. Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už vylovil právny názor, podľa ktorého rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty je v zásade spôsobilé neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, a preto takéto rozhodnutie podlieha súdному prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu vo všetkých jeho aspektoch (m. m. I. ÚS 41/2015).

20. Predmetom ústavného prieskumu sú teda, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia všeobecných súdov o uložení poriadkových pokút. V rámci doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu možno identifikovať skupinu rozhodnutí, v ktorých ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu, ku ktorému došlo postupom, resp. rozhodnutím všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci pri ukladaní poriadkových pokút (II. ÚS 374/06, II. ÚS 195/06, I. ÚS 41/2015).

21. Z uvedeného dôvodu sú na rozhodovanie súdov o uložení pokút primerane kladené požiadavky, ktoré sú vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to predovšetkým to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle (m. m. IV. ÚS 562/2018).

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvoľu, lebo len vecne správne (zákonu zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom požadovaným

spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „ustanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z dohovoru či listiny (I. ÚS 327/2010).

23. Civilný mimosporový poriadok ustanovuje sankčné mechanizmy za nesplnenie uloženej povinnosti v podobe § 382 ods. 2 CMP (uloženie sankcie za porušenie povinnosti do sumy 1 000 eur, a to aj za každé opakované porušenie povinnosti), § 383 CMP (zastavenie výplaty rodičovského príspevku alebo prídavku na dieťa) a § 384 a nasl. CMP (uskutočnenie samotného výkonu rozhodnutia), ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd už v inej veci sťažovateľky zdôraznil, že všeobecné súdy pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najlepší záujem dieťaťa (III. ÚS 461/2023).

24. Ústavný súd už rovnako akcentoval, že v rámci výkonu rozhodnutia už nie je možné spochybňovať právo, o ktorom sa v rámci základného meritórneho konania rozhodlo. Na druhej strane však všeobecné súdy rozhodujúce o nariadení výkonu nesmú pristupovať k veci automaticky a necitlivo a aj v tomto nadväzujúcom konaní musia starostlivo zohľadňovať predovšetkým záujem maloletých detí, ale aj ich názory, priania a pocity, pokiaľ je dieťa schopné ich vyjadriť. Na dieťa nie je možné nazeráť ako na objekt výkonu rozhodnutia, ale ako na svojbytný subjekt, ktorý má svoju vlastnú vôľu. Postoj, prianie dieťaťa je jedným z hľadísk, ktoré musia súdy pri hľadaní najlepšieho záujmu dieťaťa zohľadniť. Pritom, samozrejme, treba prihliadať na jeho vek, rozumovú a emocionálnu vyspelosť a tiež zvážiť mieru objektivity (nezávislosti) jeho postoja (III. ÚS 116/2021).

25. Ústavný súd akcentuje, že dôvodom na uloženie opakovanej poriadkovej pokuty bolo pokračujúce pasívne správanie sťažovateľky nevytvárajúce vhodné podmienky na výkon návratového rozhodnutia, t. j. pokračovanie dlhodobého nerešpektovania súdnych rozhodnutí. Ide pritom o skutočnosti, ktoré boli sťažovateľke vytykané už v predchádzajúcom rozhodnutí o uložení poriadkovej pokuty vo veci nariadenia tzv. návratového rozhodnutia (bod 6 tohto uznesenia), ktoré prešlo testom ústavnej udržateľnosti (IV. ÚS 213/2024), ako aj v rozhodnutiach Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4Em/7/2021 z 5. januára 2023 a 22. mája 2023, ktorými bola uložená sťažovateľke pokuta a opakovaná pokuta vo veci nariadeného styku otca s maloletými deťmi, ktoré prešli rovnako testom ústavnosti (III. ÚS 461/2023, IV. ÚS 280/2023). Ústavný súd v tomto kontexte zdôraznil, že aj napriek tomu, že maloleté deti dokážu vyjadriť svoj názor, sťažovateľka nesmie podceňovať význam proaktívneho pôsobenia na deti v snahe približovať význam výchovy aj druhého rodiča. Argumentácia sťažovateľky o pasivite implikuje nedostatok prepotrebného prvku proaktívneho pôsobenia. Submisívny postoj sťažovateľky k realizácii práva, ktorý ponecháva výlučne na názore maloletých detí, len zbytočne vnáša pochybnosti o jej rodičovskej spôsobilosti (III. ÚS 461/2023).

26. Bez ambície neodôvodnene ingerovať do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, prihliadajúc na skutočnosti popísané v bode I tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že je *prima facie* nepochybné, že znaky skutkovej podstaty § 382 ods. 1 a 2 CMP boli naplnené, a preto aj postup mestského súdu, ktorý rezultoval do vydania uznesenia 19. júna 2024, bol legitímny a ústavne udržateľný. Odôvodnenie vyplývajúce z citovaného uznesenia, z ktorého je zrejmé, že sťažovateľka nesplnila povinnosť vyplývajúcu z návratového uznesenia so zdôraznením stále pretrvávajúceho submisívneho postoja sťažovateľky s následným odmietaním otca maloletými

deťmi, je zároveň ústavne akceptovateľné. Ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných mestským súdom arbitrárnosť ani nedostatok náležitého odôvodnenia či extrémne vybočenie zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie namietaných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vo veci uloženia opakovanej poriadkovej pokuty.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života:

27. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života ústavný súd dáva do pozornosti, že ústava nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. V súlade s účelom práva na súkromie môžu orgány verejnej moci, fyzické aj právnické osoby zasahovať do súkromného a rodinného života iných vtedy, ak ich zasahovanie možno hodnotiť ako oprávnené. Pod „neoprávneným zasahovaním“ treba rozumieť také zasahovanie, ktoré nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ, nedbá na podstatu a zmysel obmedzovaného základného práva a slobody alebo nie je nevyhnutným a primeraným opatrením na dosiahnutie legitímneho cieľa (podobne II. ÚS 55/98, I. ÚS 13/00, III. ÚS 153/2016).

28. Vzhľadom na existenciu nespochybniteľného exekučného titulu – tzv. návratového rozhodnutia je prioritným prvkom rozhodovania vo veci jeho výkonu pozitívny záväzok štátu prijať opatrenia smerujúce k rešpektovaniu rodinného života, k čomu patrí aj zabezpečenie plnenia súdnych rozhodnutí (rozsudok z 18. 7. 2006 vo veci Fiala proti Českej republike, sťažnosť č. 26141/03, § 94), ako aj povinnosť prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 29. 6. 2004 vo veci Voleský proti Českej republike, sťažnosť č. 63627/00, § 117 – § 118].

29. Štátne orgány musia (ako to bolo už zvýraznené) brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a predovšetkým najlepší záujem dieťaťa. Tieto štátne orgány tak na účel uľahčenia realizácie svojho pozitívneho záväzku musia prijať také opatrenia, ktoré od nich možno v daných okolnostiach veci rozumne očakávať (rozsudok ESLP z 28. 3. 2006, Kapr proti Českej republike, sťažnosť č. 7152/03).

30. Na základe celkového posúdenia pre vec relevantných skutočností tak, ako vyplývajú z časti I tohto uznesenia v takom špecifickom a citlivom konaní, akým je nariadenie výkonu tzv. návratového rozhodnutia, bol zásah uskutočnený v podobe uloženia opakovanej poriadkovej pokuty sťažovateľke ako povinnej zákonný, legitímny a primeraný sledovanému cieľu, t. j. uskutočnený v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Od sťažovateľky, u ktorej mestský súd akcentoval pretrvávajúci submisívny a pasívny postoj k dobrovoľnému plneniu povinnosti uloženej exekučným titulom, sa nevyžadovalo plnenie povinnosti, ktorá sa vymyká zo sféry jej vplyvu ako druhého rodiča maloletých detí. Pretrvávajúci nedostatok prepotrebného proaktívneho pôsobenia na maloleté deti v snahe približovať význam plnenia súdneho rozhodnutia a smerovať k rozvoju puta medzi oboma rodičmi a maloletými deťmi bol dôvodom na prijatie opatrenia, ktoré sa s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci

(pretrvávajúci pasívny a submisívny postoj sťažovateľky) javil s ohľadom na povinnosť štátu, resp. súdnych orgánov primeraný a zároveň korešpondujúci s najlepším záujmom maloletých detí. Najlepší záujem dieťaťa totiž nemožno, ako si to mylne vysvetľuje sťažovateľka, automaticky (bez ďalšieho) stotožňovať a podriaďovať ho názorom, ktoré sú prezentované samotnými maloletými deťmi (k tomu pozri aj body 24 a 25 tohto uznesenia).

31. Ústavný súd s prihliadnutím na už uvádzané preto dospel k záveru, že konkrétne okolnosti veci nenaznačujú možný zásah do základného práva zaručeného čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny.

32. Berúc do úvahy už zmieňované čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

34. Nad rámec už uvedeného ústavný súd opakovane akcentuje, reagujúc na skutočnosti vývoja skutkového stavu uvádzané sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti, že ústavná sťažnosť smerujúca proti rozhodnutiu, ktoré ukladá procesnú sankciu za nesplnenie procesne nespochybniteľnej povinnosti, nie je vhodne zvoleným prostriedkom na prípadné zvrátenie núteného výkonu exekučného titulu (k tomu pozri aj IV. ÚS 280/2023). S ohľadom na uvedené sa preto aj z dôvodu riadneho zastúpenia sťažovateľky v konaní advokátom javí opakované podávanie ústavných sťažností vo veci ukladania poriadkových pokút ako nemajúce znaky účinného využitia inštitútu ústavnej sťažnosti ako ochrany základných práv a slobôd účastníkov súdnych konaní, resp. majúce znaky zneužitia práva v neprospech iných sťažovateľov, ktorí sa ochrany svojich práv už na prvý pohľad domáhajú opodstatnene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu